

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Šramkovej a členov senátu JUDr. Ľubora Šeba a JUDr. Jána Auxta v právnej veci navrhovateľa **J. L.**, bytom K., zastúpeného JUDr. Rastislavom Lenartom, advokátom so sídlom v Košiciach, Pollova č. 32, proti odporkyni **V. Š.**, bytom K. **o zaplatenie 5.312,- Eur a príslušenstvo** vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 31 C 116/2010, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. novembra 2012 sp. zn. 11 Co 239/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **z a m i e t a .**

Odporkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ žalobným návrhom doručeným súdu 30. marca 2010 sa domáhal zaplatenia sumy 5.312,- Eur na tom skutkovom základe, že odporkyni na základe ústnej dohody požičal 13. mája 2003 sumu 160.000,- Sk bez udania termínu splácania. Odporkyňa mu dlžnú sumu napriek výzve z 8. decembra 2009 nevrátila. Domáhal sa zaplatenia istiny s 13 % úrokom z omeškania od 16. januára 2010 až do zaplatenia.

Okresný súd Košice II rozsudkom z 10. mája 2011 č. k. 31 C 116/2010 - 47 zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.312,- Eur s 9 % úrokmi z omeškania od 16. januára 2010 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v sume 318,50 Eur. Vo zvyšku žalobu zamietol. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že 15. marca 2003 odporkyňa prevzala od navrhovateľa sumu 160.000,- Sk, išlo o pôžičku a nie dar, ako tvrdila odporkyňa. K námietke premlčania vznesenej odporkyňou bol toho názoru, že listom z 11. februára 2010 odporkyňa uznala svoj dlh čo do výšky aj dôvodu a pre tento uznávací prejav na námietku premlčania neprihliadol.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 7. novembra 2012 sp. zn. 11 Co 239/2011 rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcom výroku zmenil tak, že žalobu zamietol. Rozhodol, že navrhovateľ nemá právo na náhradu trov konania a odporkyňa náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že odporkyňa 13. mája 2003 od navrhovateľa prevzala sumu 160.000,- Sk. Súhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že odporkyňa nepreukázala darovanie týchto peňazí a že išlo o pôžičku. Z dokazovania vyplynulo, že účastníci si nedohodli čas splnenia dlhu. Poukázal na to, že ak čas splnenia dlhu nebol účastníkmi dohodnutý, ani inak stanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník podľa § 563 Občianskeho zákonníka povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal; veriteľ mohol svoje právo vykonať vtedy, keď mohol z objektívneho, nie subjektívneho hľadiska požiadať o splnenie dlhu, t. j. hneď ako dlh vznikol, takže začiatok plynutia premlčacej doby nastáva nasledujúci deň po vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke., pri ktorej nebola dohodnutá splatnosť predmetu pôžičky. Občiansky zákonník stojí na princípe premlčania so všeobecnou trojročnou premlčacou dobou, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Ak sa účastník premlčania dovoľá, nemôže súd premlčané právo priznať, žalobu musí v takomto prípade zamietnuť. V danej veci začiatok premlčacej doby nastal nasledujúci deň po vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke, teda 14. mája 2003 a premlčacia doby plynula so 14. mája 2006. Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, ktorý vyhodnotil list odporkyne z 11. februára 2010 ako uznanie dlhu. Uznanie dlhu urobené podľa § 558 Občianskeho zákonníka zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že dlh v čase uznania trval. Na to, aby uznanie dlhu malo tieto účinky, je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh, určený čo do dôvodu aj výšky. Uznaný môže byť aj premlčaný dlh. Takéto uznanie však zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania len vtedy, ak dlžník,

ktorý dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Neformálne uznanie dlhu nemá za následok vznik právnej domnienky podľa § 588 Občianskeho zákonníka a ani prerušenie premlčacej doby. List odporkyne z 11. februára 2010 nespĺňa náležitosti písomného právneho úkonu, keďže odporkyňou nebol nikdy podpísaný. Odporkyňa v čase písania listu nevedela o premlčaní pohľadávky navrhovateľa (nepoznajúc ustanovenia o premlčaní), nemohlo by uznanie dlhu mať právne účinky. Zo strany odporkyne nedošlo k uznaniu dlhu, nárok žalobcu je teda premlčaný.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ dovolanie podľa § 238 ods. O. s. p. z dôvodu, že konanie je postihnuté inou vadou (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako aj, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Okrem toho dovolateľ poukázal na to, že výrok rozsudku odvolacieho súdu je nevykonateľný a zmätočný. Nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu, že list z 11. februára 2010 nespĺňa podmienky pre uznanie záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Na to, aby uznanie dlhu malo účinky v zmysel zákonného ustanovenia, je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky. Bolo vykonaným dokazovaním dostatočne preukázané, že dlžníkom bola odporkyňa a tento jej prejav vôle je obsiahnutý je v liste z 11. februára 2010. V čase, keď sa navrhovateľ nast'ahoval k odporkyni do bytu v roku 2003, mal na účte približne 400.000,- Sk a v čase od'ahovania navrhovateľa z bytu od odporkyne v roku 2009, mínus 17.000,- Sk. Dôvodom rozchodu s odporkyňou bola aj skutočnosť, že jej častejšie pripomínal, že by bolo na čase splácať dlh. Vyjadrenie odporkyne v liste z 11. februára 2010 „vzhľadom na to, že žijem tak, aby som nikomu nič nedlhovala, som sa rozhodla Ti tie peniaze vrátiť“ súd prvého stupňa správne vyhodnotil a správne právne posúdil ako uznanie dlhu. Bol tiež názoru, že odvolací súd rozsudok vydal v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi, bola a je porušená rovnosť účastníkov konania, ako aj zásada uvedená v § 2 O. s. p.. Žiadal aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu navrhovateľa nevyužila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.),

bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O. s. p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom posudzuje podľa ich obsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O. s. p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O. s. p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ustanovenie § 237 O. s. p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa

zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolací súd nezistil, že by konanie bolo postihnuté niektorou z vyššie uvedených vád v zmysle § 237 O. s. p.

Z obsahu dovolania navrhovateľa vyplýva, že ako dovolací dôvod uplatňuje podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.. Navrhovateľ má za to, že vydaným rozsudkom odvolacieho súdu, ktorý vydal v rozpore s vykonanými dôkazmi, porušil rovnosť účastníkov konania, ako aj zásadu uvedenú v § 2 O. s. p.

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné. Za inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a sa spravidla považuje najmä porušenie ustanovení o dokazovaní, a to tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, porušenie ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov (napr. osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s § 129 O. s. p. a pod.), nevykonanie dôkazu navrhnutého účastníkom na preukázanie rozhodujúcej skutočnosti, hoci súd následne dospel k záveru, že účastník neunesol dôkazné bremeno, odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvého stupňa bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania, nesplnenie poučovacej povinnosti, zohľadnenie skutočnosti, ktorá z dokazovania nevyplývala, opomenutie rozhodnej skutočnosti, ktorá vyšla v konaní najavo a logický rozpor v hodnotení dôkazov.

Podľa § 2 O. s. p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, uskutočňujú výkon rozhodnutí, ktoré neboli splnené dobrovoľne, a dbajú pri tom na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

V predmetnom ustanovení je neúplným spôsobom vyjadrený obsah civilného procesu. Vo všeobecnosti deklaruje právo fyzických aj právnických osôb domáhať sa na súde ochrany svojich práv. Jeho zmysel a cieľ sa musí prejavovať pri aplikácii konkrétnych ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Vyjadruje aj povinnosti vyplývajúce z čl. 6 Dohovoru, v zmysle ktorého je to súd, ktorý je v konečnom dôsledku zárukou ochrany občianskoprávných práv fyzických a právnických osôb. Teda v predmetnom ustanovení je definované Občianskeho súdneho poriadku ako predpisu univerzálne upravujúceho občiansky súdny proces, zmyslom ktorého je naplnenie hmotnoprávnej ochrany prostredníctvom Občianskeho súdneho procesu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu (m. m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní.

Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08). Súdna ochrana v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy predpokladá predošlé uplatnenie zákonom ustanoveného postupu, ktorým sa oprávnená osoba domáha svojho práva (resp. jeho ochrany) na súde (I. ÚS 24/97).

Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať právo na súdnu ochranu. Procesný postup súdu pri konštituovaní rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto potrebné považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania, ktoré slúžia na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní (Najvyšší súd SR sp. zn. 5 MCdo 13/2010).

Súdna ochrana musí vždy zodpovedať zákonu upravenému postupu, len tak (a nie inak) je dovolené ju poskytovať. Podľa názoru dovolacieho súdu obsahu základného práva na súdnu ochranu zodpovedá povinnosť odvolacieho súdu rozhodnúť zákonom prezumovaným spôsobom o podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. K zrušeniu rozhodnutia môže odvolací súd pristúpiť len vtedy, ak nie sú podmienky na potvrdenie, alebo zmenu rozsudku (§ 221 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ existujú podmienky na potvrdenie rozhodnutia, nemôže odvolací súd rozhodnutie zrušiť ani zmeniť, pretože tak porušuje ústavný imperatív konať len na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy), čím zároveň zasahuje do základného práva na súdnu ochranu, kam patrí aj právo účastníka konania, aby súd konal v medziach svojej ústavnej a zákonnej právomoci (obdobne I. ÚS 223/09).

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O. s. p., I. ÚS 243/07). Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť teda, inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú)

verejnost' prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (tiež odôvodnené).

V predmetnom konaní ide o sporové konanie, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou, teda platí, že súd je viazaný žalobou.

Z obsahu spisu nevyplýva, že by sa súd neriadil Občianskym súdnym poriadkom. Účastníkov konania riadne predvolal na pojednávanie, vypočul ich vo veci, vykonal vo veci dokazovanie navrhnuté účastníkmi konania jednak listinnými dôkazmi, ale aj vykonaním výsluchov navrhnutých svedkov. Rozsudok súdu prvého stupňa riadne doručil účastníkom konania, ako aj odvolanie odporkyne doručil navrhovateľovi na vyjadrenie. V konaní pred odvolacím súdom boli účastníci konania na pojednávaní opätovne vypočutí. Navrhovateľ mal možnosť sa vyjadriť k odvolaniu odporkyne. Následne po rozhodnutí odvolacím súdom bol riadne rozsudok odvolacieho súdu účastníkom (resp. ich právnym zástupcom) doručený.

K námietke vyhodnotenia dôkazov dovolací súd poukazuje na § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 O. s. p., z ktorých vyplýva procesná povinnosť účastníka konania tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany, a procesná povinnosť označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností. Ide o základné povinnosti účastníka sporového konania. Dôkazné bremeno sa chápe v spojitosti s procesnou zodpovednosťou účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia; táto zodpovednosť sa prejaví v jeho procesnom neúspechu. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu, aby rozhodol o veci samej aj v prípadoch nepreukázania určitej skutočnosti, ktorá bola významná pre rozhodnutie podľa hmotného práva. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva (z príslušnej hmotnoprávnej normy). V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti.

Označenie dôkazov nie je iba procesnou povinnosťou účastníkov konania, ale zároveň aj ich procesným oprávnením. Z obsahu spisu vyplýva, že po vykonaní dôkazov navrhnutých účastníkmi konania boli účastníci opätovne riadne poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p. Zhodne na pojednávaní konanom 10. mája 2011 uviedli, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemajú.

Právomoc súdu konať o veci, ktorej sa žalobný návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (porovnaj § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania.

V zmysle § 132 O. s. p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Postup odvolacieho súdu v konaní, ako aj vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom bolo v súlade s platnými právnymi predpismi.

Navrhovateľ preto nedôvodne namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z obsahu dovolania navrhovateľa vyplýva, že za mylný považuje aj záver odvolacieho súdu podľa ktorého obsahom listu odporkyne z 11. februára 2010 adresovaného navrhovateľovi nie je uznaním dlhu. Navrhovateľ teda napáda správnosť rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak odvolací súd posúdil vec podľa normy, ktorá na daný skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce určil správne, avšak nesprávne ju interpretoval alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania, odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny predpis a či ho aj správne interpretoval.

Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím prostriedkom. Svoju zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe uznania. Uznanie dlhu je jednostranným právnym úkonom dlžníka voči veriteľovi, ktorý musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti stanovené pre právne úkony (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) a jednak osobitné náležitosti stanovené pre tento úkon podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Pre platnosť uznania dlhu sa vyžaduje písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu a výšky dlhu. To znamená, že týmto úkonom dlžník uznáva určitý záväzok, čím potvrdzuje aj jeho platnosť v čase uznania dlhu. K platnosti takéhoto právneho úkonu je teda potrebné, okrem písomnej formy a všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony je potrebné, aby dlžník vyjadril prísľub zaplatiť dlh, uviedol dôvod jeho vzniku a výšku v akom dlh uznáva.

Za správny, výsledkom vykonaného dokazovania zodpovedajúci treba považovať záver odvolacieho súdu, že obsahom listu odporkyne z 11. februára 2010 adresovaného navrhovateľovi, nie je prejav vôle odporkyne smerujúci k uznaniu dlhu, ktorý je predmetom uplatnenej žaloby v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, z dôvodu, že uvedený list nie je odporkyňou podpísaný.

Dovolací súd poznamenáva, že za uznanie dlhu nemožno považovať vyjadrenie odporkyne „...Tie peniaze si mi dal za tým účelom, aby som vrátila môj dlh švagrovi, keďže si nechcel, aby som odišla pracovať do zahraničia... Vzhľadom na to, že žijem tak, aby som nikomu nič nedlhovala, som sa rozhodla Ti tie peniaze vrátiť, a to formou mesačnej splátky 3.000,- Sk, čo činí rozdiel vzájomne dohodnutého mesačného prispievania na domácnosť, a to vo výške 8.000,- Sk, teda výška Tvojho mesačného príspevku bola 5.000,- Sk. Ak by som to chcela zrátať len za 6 rokov, tak by nám vyšla suma, ktorú by som mohla považovať za môj

preplatok vo výške 56.000,- Sk...“. Z obsahu listu nevyplýva, že by odporkyňa uznala určitý záväzok, nie je uvedený ani dôvod a ani výška záväzku. Z listu vyplýva, že odporkyňa zároveň si započítava prispievania na domácnosť navrhovateľom, ako aj uvádza, že má voči navrhovateľovi s týmto započítaním preplatok. Z takto koncipovaného listu nie je zrejmé či a v akej výške vôbec odporkyňa mala uznať svoj záväzok, ako ani dôvod a jeho výšku. Takáto vyjadrenia nie je možné považovať za prejav vôle odporkyne smerujúci k uznaniu dlhu, ktorý je predmetom žaloby v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka. Ide len o vyjadrenie odporkyne, že peniaze prevzala, že si do tejto sumy započíta náklady dohodnutého mesačného prispievania na domácnosť, ako aj skutočnosť, že má odporkyňa v skutočnosti preplatok. Uvedená časť listu teda neobsahuje či dlh a v akej výške uznáva, ani dôvod a ani sľub zaplatiť.

Za správny treba následne považovať aj právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého tento úkon nemohol mať za následok prerušenie behu premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a že právo navrhovateľa sa premlčalo, lebo nebolo uplatnené na súde v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe. Pri určení začiatku plynutia premlčacej doby odvolací súd vychádzal správne zo záveru, že navrhovateľ mohol po prvý raz požiadať o plnenie dlhu hneď ako dlh vznikol, teda nasledujúci deň po vzniku právneho vzťahu, t. j. 14. mája 2003, teda trojročná premlčacia doba uplynula 14. mája 2006. Navrhovateľ podal žalobu na súd 30. marca 2010. Napokon správnosť vyššie uvedených záverov súdu navrhovateľ v dovolaní ani nenapádal.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ neopodstatnene namieta dovolací dôvod uvedený v § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že navrhovateľ nedôvodne namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Keďže v konaní neboli zistené vady uvedené v § 237 O. s. p. a konanie nie je postihnuté ani inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky povolanie podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

Odporkyňa mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s

§ 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Odporkyni však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto jej neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. novembra 2015

JUDr. Mária Š r a m k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Vanda Šimová